

Een lijk in de kast

BAANTJER & DE WAAL

Een lijk in de kast

Lebowski Publishers, Amsterdam 2010

© A.C. Baantjer & S.P. de Waal, 2010
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2010
Omslagontwerp: Evert Jan Hielema / XLent Hilversum
Omslagfoto: Frans Lemmens / Getty Images
Typografie: Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam
Foto auteurs: Kenny Nagelkerke

ISBN 978 90 488 0483 2
NUR 331

www.baantjeredewaal.nl
www.simondewaal.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Hoofdstuk 1

Peter van Opperdoes, de al wat oude rechercheur van het politiebureau Raampoort, gelegen aan de rand van de veelbezongen Jordaan in Amsterdam, trok de onderste lade van zijn bureau rechts van hem open, hield zijn knieën iets omhoog en plaatste zijn beide voeten op een stapeltje papieren bescheiden, oude zaken die hij nog in behandeling had. Het was geen oneerbiedig gebaar. De zaken hadden zijn aandacht, zijn volle belangstelling, maar met zijn beide voeten in die onderste lade voelde hij zich ontspannen en nam de rust bezit van zijn oude, maar nog vaak onstuimige hart.

Hij keek vanaf zijn zitplaats naar een foto van zijn vrouw links van hem, in een goudkleurig lijstje. Sinds haar dood had hij die foto een ereplaatsje op zijn bureau gegeven. Hij kon haar in feite niet missen en dat hij ook tegen Onze-Lieve-Heer gezegd, maar die had niet naar hem geluisterd en haar bruut van hem weggenomen. Het vreemde was dat hij het contact met zijn overleden vrouw nooit had verloren. Hoewel hij de dood als een absoluut gegeven erkende, had hij haar aanwezigheid rondom hem steeds ervaren als een realiteit. Naar zijn vaste overtuiging was zij er nog steeds... zonder gedaante... maar toch, soms zelfs storend nabij.

Hij keek op de foto naar haar lachende mond. Toen die even leek te bewegen voelde hij een schok.

‘Er is een jonge vrouw naar je onderweg,’ sprak ze vriendelijk. ‘Je zult haar wel mooi vinden. Ik ken jouw voorkeuren namelijk. Lang, blond en met grote, intrigerende ogen van een soort fluorescerend blauw... blauw als het water van een verstild, onpeilbaar diep meer.’

Peter van Opperdoes tilde zijn knieën iets omhoog en haalde zijn voeten uit de onderste lade van zijn bureau. Hij boog zich dichterbij de foto van zijn vrouw.

‘Je bent lyrisch.’

‘Ik schat in hoe jij op haar zult reageren. Beschouw het als een waarschuwing. Ik wil niet dat jij je onderdompelt in de betovering van haar schoonheid... en verdrinkt.’

Peter van Opperdoes lachte.

‘Ik ben slechts eenmaal verdronken... door jou.’

‘Dit kan de tweede keer worden.’

‘Je bent toch niet jaloers?’

‘Dat begrip kennen we in de hemel niet. Ik zag die jonge vrouw... aarzelend, weifelend... in gedachten verzonken lopen op de Marnixstraat in de richting van bureau Raampoort... jouw politiebureau. Ik weet dat jij daar op dit moment dienst hebt. Daarom heb ik contact met haar gezocht.’

‘Je was nieuwsgierig?’

‘Ja.’

‘Hoe zocht je contact met haar?’

In haar stem klonk een lichte hoon. ‘Jij begrijpt nog weinig van ons lusthof... van ons verheerlijkt hemelrijk. Wij worden niet door stomme aardse begrippen beheerst. Wij kennen geen verleden en geen toekomst... alleen het ultimemoment, dat wij er willen zijn.’

Peter van Opperdoes knikte.

‘Zoals jij... nu.’

‘Precies.’

Haar stem klonk verder weg. ‘Wij hebben geen primitief telefoontoestel nodig om met iemand in contact te komen... ook geen geavanceerd gsm’tje. Ik behoef maar aan iemand te denken en zijn of haar gedachten liggen onbedekt voor mij open.’

Peter van Opperdoes strekte zijn hand naar haar portret. ‘Wat komt die jonge vrouw doen?’

In haar stem weerklonk een glimlach. ‘Zoek dat uit. Daarvoor zit je hier toch?’

Peter van Opperdoes voelde zich wat onrustig. Het antwoord van zijn dode vrouw beviel hem niet.

‘Wat komt die jonge vrouw doen?’ Hij herhaalde zijn vraag gehaast, opgewonden. Zijn ietwat bevende hand raakte het lijstje om haar portret. Het viel om. Haar gezicht klapte op het blad van zijn bureau en haar stem viel weg.

Op dat moment werd er op de deur van de recherchekamer geklopt... luid, indringend.

Peter van Opperdoes kneep even zijn beide ogen dicht en drukte zijn emoties weg. Toen riep hij: ‘Binnen!’

Zijn stem had een benauwde klank.

Ze was zo mooi als zijn vrouw hem had geschetst: slank, rijzig, met lang goudblond golvend haar dat tot op haar schouders reikte. Ze droeg een nauwsluitende spijkerbroek met een zachte roze blouse, die de schoonheid van haar buste accentueerde. Aan haar rechterhand, achteloos, bungelde een zwart leren handtasje.

Van Opperdoes zuchtte diep. Haar feeëriekere verschijning had hem even de adem ontnomen.

Voor zijn bureau bleef ze staan.

‘U, eh, u bent rechercheur Van Opperdoes?’

Haar stem had een zwoele ondertoon.

De oude rechercheur knikte.

‘Dat klopt.’

‘U hebt vroeger aan de Warmoesstraat gewerkt?’

Van Opperdoes knikte opnieuw.

‘Ook dat klopt.’

Hij gebaarde naar de stoel naast zijn bureau. ‘Neemt u plaats.’

Ze verschoof de stoel iets verder van het bureau, ging zitten en sloeg haar lange benen over elkaar. Daarna zette ze haar tasje op haar schoot, zocht even tussen de inhoud en haalde er een sleutel uit.

‘Moeder zegt dat ik die het beste aan u kan geven,’ sprak ze verduidelijkend. Ze legde de sleutel op het randje van zijn bureau. Met de gestrekte wijsvinger van haar rechterhand schoof ze de sleutel dicht naar hem toe. ‘Ik trek daar absoluut niet in.’

Het klonk als een onherroepelijk besluit.

Van Opperdoes spreidde zijn handen.

‘Waar niet in?’

‘In die woning.’

Van Opperdoes leunde iets achterover en keek haar aan. Haar ogen hadden inderdaad een bijzondere uitstraling. Ze veranderden in een fractie van een seconde van bijna kleurloos naar diep helder blauw.

‘Ik ben soms een beetje traag van begrip,’ sprak hij verontschuldigend. ‘U brengt mij de sleutel van een woning, die u niet wilt betrekken?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Omdat mijn moeder niet wil dat ik door die verdomde sleutel in moeilijkheden kom. “Ga maar naar rechercheur Van Opperdoes. Die heeft mij vroeger vaak geholpen als ik

door een stommiteit in de problemen was gekomen,” zei ze.’

Van Opperdoes fronste zijn voorhoofd. ‘Wie is uw moeder?’

De jonge vrouw aarzelde even. ‘Annetje van Tiggelen... Mooie Annetje.’

‘Ach, is zij je moeder? Die ken ik natuurlijk goed.’

Van Opperdoes liet zijn blik over haar gelaatstrekken glijden en zocht naar sporen van een gelijkenis tussen moeder en dochter.

‘Dan eh, ben jij Charlotte... haar dochter... haar enig kind.’

De jonge vrouw knikte. ‘Ik draag de naam van mijn moeder. Mijn vader heb ik nooit gekend.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik ken het verhaal van jouw moeder... zoals ik zoveel verhalen uit die buurt ken. Ze heeft jou al kort na je geboorte ondergebracht bij een, zo noemde zij dat, een supernette familie. In die familie ben je grootgebracht. Jouw moeder heeft wel alle kosten voor jouw hele opvoeding aan die nette familie vergoed, en is later in de prostitutie gegleden om jou te kunnen laten studeren. Ze was erg trots op je, omdat je het op de universiteit zo geweldig goed deed.’

Hij zweeg even, nadenkend.

‘Ik weet alleen niet meer wat je studeerde.’

‘Eerst rechten. Later nog psychologie. Daar heb ik mijn beroep van gemaakt.’

Peter van Opperdoes glimlachte opnieuw. ‘En met jouw opleiding en kennis kom je mij de sleutel brengen van een woning die je niet wilt betrekken?’

Charlotte van Tiggelen knikte. ‘Op aanraden van mijn moeder. Ze heeft een grenzeloos vertrouwen in u.’

Van Opperdoes kauwde even op zijn onderlip. ‘Heb je

een huurcontract ondertekend of bindende afspraken gemaakt?’

Charlotte schudde haar hoofd. ‘Absoluut niet.’

Van Opperdoes wees naar het blad van zijn bureau. ‘Hoe kom je aan die sleutel?’

Charlotte maakte een hulpeloos gebaar. ‘Een innerlijke dwang. Ik wilde graag in de Jordaan wonen... in de buurt van een paar dierbare vriendinnen. Ik had me ingeschreven bij een makelaar die een aantal woningen in de Jordaan beheert. Hij belde mij vanmorgen en zei dat er een woning was vrijgekomen in de Tweede Goudsbloemdwarstraat... drie kamers en een douche. Dat leek mij wel wat.’

Ze gebaarde naar de sleutel op het bureau van de oude rechercheur.

‘Ik heb die huissleutel op zijn kantoor opgehaald en ben opgewekt op pad gegaan om die woning te bekijken.’

Charlotte van Tiggelen zweeg. Haar gezicht werd ineens bleek en alle kleur trok uit haar ogen.

‘Toen ik deur van de woning had geopend,’ ging ze met een brok in haar keel verder, ‘struikelde ik bijna over de lichamen van twee, zo leek het mij, nog jonge mannen. Ze lagen op hun buik... waren dood... mordsdood.’

Van Opperdoes nam een kleine rustpauze om haar tijd te gunnen voor herstel. ‘Je raakte in paniek?’

Charlotte schudde haar hoofd. ‘Integendeel. Een soort ijzige kilte overspoelde mij. Ik stapte over de lijken heen en belandde vandaar in een morsige keuken met vuile vaat op het aanrecht. Heel beheerst pakte ik mijn mobieltje uit mijn tasje en belde mijn moeder.’

Van Opperdoes keek haar bewonderend aan. ‘Knap. Heel knap bij zo’n ervaring.’

Hij pauzeerde opnieuw.

‘Toen jij over die beide mannen heen stapte,’ ging hij na enige tijd verder, ‘heb je toen verwondingen bij hen aangetroffen... waargenomen... uiterlijk? Waren er bloedsporen?’

Charlotte fronste haar voorhoofd. ‘Ze hadden beiden iets achter in hun nek... een kleine wond net onder de haargrens.’

‘Een nekschot?’

Charlotte haalde haar schouders op. ‘Het is uw vak.’

Van Opperdoes knikte wat onzeker. ‘Hoe reageerde je moeder?’

Charlotte maakte weer een kleine schouderbeweging. ‘Relaxed... simpel... alsof het de gewoonste zaak van de wereld was... Ze raadde mij aan om niets aan te raken, de deur van de woning weer af te sluiten en op pad te gaan naar het politiebureau Raampoort. Ze wist blijkbaar dat u daar op dat moment dienst had.’

Van Opperdoes boog zich iets naar haar toe. ‘Je hebt niet de makelaar gebeld, van wie je de sleutel van die woning had gekregen?’

‘Nee.’

‘Iemand anders?’

Charlotte schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Ik heb mij als een gehoorzaam kind gedragen en ben naar u gestapt... zonder omwegen.’

Van Opperdoes knikte begrijpend.

‘Zijn jou... behalve de morsige keuken met vuile vaat op het aanrecht... verder nog bijzonderheden in die woning opgevallen?’

Charlotte staarde even voor zich uit en schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik ben ook niet verder geweest dan de keuken. De twee lijken pal voor mij in die smalle hal bij de deur begonnen mij te benauwen.’

‘Begrijpelijk.’

Charlotte spreidde haar handen. ‘Ik zag hen ineens als een obstakel... een belemmering... om uit de woning weg te kunnen komen. Ze waren voor mij in ieder geval geen aanleiding om daar nog veel langer te blijven.’

Haar opmerking deed Van Opperdoes glimlachen. ‘Het werd een vlucht.’

Charlotte knikte. ‘Zo kun je het noemen.’ Ze gebaarde naar haar rechterbeen. ‘Maar voor ik wegging heb ik met de punt van mijn schoen nog even tegen de heupen van die twee geschopt... zachtjes. Ze reageerden niet.’

‘Ze waren echt dood.’

‘Precies.’

Peter van Opperdoes kwam uit zijn stoel overeind. Hij pakte de sleutel van zijn bureau en reikte die Charlotte van Tiggelen aan.

De jonge vrouw reageerde verschrikt. ‘Wat moet ik met die sleutel?’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Mij straks voordoen hoe je met deze sleutel die woning bent binnengestapt.’

‘We gaan daarheen?’

Van Opperdoes knikte. ‘Ja, wij samen. Ik zal toch ter plaatse een onderzoek moeten instellen.’ De oude rechercheur lachte jongensachtig. ‘Een dubbele moord kan ik moeilijk negeren. Het is alleen jammer dat Jacob, mijn jonge steun en toeverlaat, nog niet van vakantie terug is. Maar op hem kunnen we nu niet wachten.’

Ze verlieten de onderzoekkamer, stapten het bureau Raampoort uit en wandelden via de Westerstraat naar de Tweede Goudsbloemdwarsstraat. Voor nummer 302 bleven ze stilstaan.

Van Opperdoes keek langs de gevel omhoog.

‘Welke verdieping?’

‘De derde.’

Van Opperdoes bromde. ‘Het is altijd de derde verdieping.’

Hij duwde de straatdeur open en besteeg moeizaam de houten trap. De leuning rechts was vies en kleefde. Charlotte kwam achter hem aan. Voor de deur van de woning wachtte Van Opperdoes tot ze naast hem stond.

‘Maak maar open.’

Ze pakte de sleutel en draaide de deur van het slot. Daarna deed ze de deur open en bleef stijf van schrik staan. Haar mond viel open.

‘Ze zijn er niet... ze zijn er niet... ze zijn weg!’

‘Die twee lijken?’

Charlotte knikte. Haar gezicht zag bleek. Ze wees voor zich naar de vloer.

‘Hier lagen ze... naast elkaar... iets meer dan een meter van de deur.’

Van Opperdoes kauwde even op zijn onderlip.

‘Dit is wel de goede woning... ik bedoel, dezelfde woning als waar je bent geweest?’

Charlotte knikte nadrukkelijk.

‘Absoluut.’

Ze liep verder de smalle hal in naar de keuken.

‘Kijk maar... vuile vaat op het aanrecht.’

Van Opperdoes ging naast haar staan en keek in haar ogen. Ze kleurden van diepblauw naar paars. De oude rechercheur bezag het fenomeen en schonk haar een glimlach.

‘Charlotte,’ sprak hij vriendelijk. ‘Buiten een dubbele moord heb ik nu een extra probleem.’

‘En dat is?’

De oude rechercheur grijnsde wrang.

‘Lijken... lijken lopen niet.’